

OVER 9/11

in de beste Hollywoodfilm gebracht. Zij het dan de realiteit. De beelden zijn verpulverend en nooit eerder vertoond. De nieuwsbeelden van destijds, die op ons netvlies staan gebrand, zijn opvallend afwezig. 'Het internet en de televisie hebben ons te vaak de crashende vliegtuigen getoond. In die mate dat we er nu haast gelaten bij blijven. Alsof je niet naar de werkelijkheid, maar naar een virtuele realiteit kijkt. Dat wilden we vermijden. We kozen resoluut voor *the other stuff*'. En nog opvallend: niemand houdt het handje van de kijker vast. De commentaarstem is zoek. Je wordt zonder gids pardoos in de hel geworpen. Af en toe tikt enkel een klok meedogenloos traag de seconden weg en versterkt een griezelige soundtrack de onwerkelijke sfeer.

Docu 2.0.

Op enkele weinig intelligente commentaren na ('They didn't get the plane...? Terrible'), kent de strenge aanpak van Rittenmeyer en Skundrick grote bijval. De film won in 2009 vier Primetime Emmy Awards, zeg maar de Oscars in televisieland. Critici zochten zich het zweet in naar alternatieven voor 'overweldigend'. Op de film-databank IMDB strooit het gros van de gebruikers met het maximum aan sterren. Sommigen ma-

ken zelfs gewag van een nieuwe vorm van documentaire maken. Maar hoe nieuw is deze vorm werkelijk? Is dit de documentaire 2.0, waarin u en ik de beelden met onze gsm of videocamera schieten en iemand aan de eindmeet enkel nog moet selecteren en monteren? Ligt hierin de toekomst van de documentaire?

'Docu 2.0?', lacht Rittenmeyer. 'Een slimme opmerking. Ik hou er wel van. En we worden inderdaad wel vaker gevraagd of we hiermee een nieuw pad in ons vak hebben betreden. Maar ik moet dat toch een beetje ontcrachten. We be-roepen ons min of meer op de oude methodes. Alleen hebben we ontzettend veel verschillende bronnen gebruikt en kiezen onze collega's vandaag voor een andere aanpak.'

'Voor je ons trouwens te veel schouderklopjes geeft: zonder History (*het voormalige The History Channel, red.*), was dit nooit gelukt. Zij financierden het project en schonken ons hun vertrouwen. In het moeilijke landschap waarin we werken, is dat een bemoedigende gedachte.'

102 minutes that changed America
★★★★★

MUZIEKMANIE

Indiepop of de kunst van het voortkabbelen

Wolf Gang: pakkend, maar niet origineel. © rr

Akkoord, de indiepop heeft mooie melodieën in huis, maar moet het qua vooruitgang toch afleggen tegen de elektronische muziek.

Wolf Gang, het eenmansproject van de Brit Max McElligott, illustreert mooi waar de indiepop anno 2011 staat. Zijn naar de seventies knipogende popliedjes bevatten hooks die beton snijden. Maar zijn sound is er eentje van dertien in een dozijn. Het debuut *Suego faults* (★★★★☆) herbergt de derdehands psychedelica van MGMT, de exotische reflexen van Vampire Weekend, de kitsch-tics van Yeasayer en de dwarse romantiek van Grizzly Bear. Geen wonder dat McElligott in zee ging met de producer Dave Fridmann, de man die in het verleden Mercury Rev en The Flaming Lips in hallucinogene galm verzoop. McElligott zet geen rem op zijn experimenten met strijkers en

stemoverdubs, wat charmant is. Toch betwijfelen we of we volgend jaar nog veel over hem zullen spreken. Bij het Franse duo **The Shoes** gaat het er een tikkeltje origineler aan toe. Jammer dat de jongens op hun debuut *Crack my bones* (★★★★☆) te weinig catchy songs hebben. Guillaume Brière en Benjamin Lebeau creëerden, bizar genoeg, een soort synthese van twintig jaar oer-Britse 'geezers'-pop. De Londense straatpoëzie van The Streets zweeft voorbij, evenals de *middle class* gitaarpop van Blur en ook de ongecompliceerde radiovariant van Just Jack. Disco, breakbeats, Britpop en raverock à la Primal Scream en Happy Mondays ma-

ken elkaar lustig het hof. Luchtig en leuk, maar als puntje bij paaltje komt, niet erg essentieel. De Belgen doen het beter. Of beter: de Hollandse Antwerpenaren. De liedjesschrijver Sjoerd Bruil stak tien jaar geleden de Moerdijk over om bij ons te flirten met Mauro Pawlowski, Tim Vanhamel en, in zijn nieuwe project **Black Cassette**, met Pascal Deweze. Op *Black cassette* (★★★★☆) kan je niet om de Belgische invloeden heen ('7 measures' is een cool doorslagje van Millionaires 'Body experience revue', bijvoorbeeld) maar die referentiedrang stoort niet. Bruils sexy mix van blues, stoner-rock, funkrock en donkere folk lijkt op het eerste gehoor de zoveelste tak aan de dEUS-boom, maar de man heeft veel potentieel. Laat hem groeien en wie weet. Aan de andere kant van de wereld opereert **CSS** (Cansei De Ser Sexy) nog steeds met veel Braziliaanse joligheid. Op zijn derde plaat *La liberacion* (★★★★☆) breekt het collectief gelukkig met de gladde pop van zijn geflopte voorganger *Donkey*. Anderzijds: zo spannend als op zijn geprezen titelloze debuut wordt het nooit. Is de formule van aftandse elektro-beats, rockgitaren en sleazy vrouwenzang op? Vonden de dames en heer geen inspiratie in hun thuisstad Sao Paulo? Of rekenden ze te veel op de magie van de gastmuzikanten Bobbie Gillespie en Ratatat? Close but no cigar. (svs)

DVD

TUCKER & DALE VS EVIL

eOne
★★★★☆

Een hardnekkig misverstand kan kwalijke gevolgen hebben. Marcske, Carmen en Balthazar Boma uit *F.C. De Kampioenen* zullen dat graag beamen. En op eenzelfde premisse heeft deze kleine maar fraaie horrorpastiche consequent zijn plot gebaseerd.

Dale is een aimabele nietsnut die graag een handje helpt om het

nieuwe stulpje van zijn makker Tucker op te knappen. Een groepje studenten dat even verderop in het bos zijn tenten heeft opgeslagen, neemt hen echter voor bloeddorstige psychopaten. Waarna het misverstand een eigen leven gaat leiden en in een stevige slachtpartij uitmondt.

De grappende deconstructie van het horrorgenre is niet nieuw meer sinds *Shaun of the dead*, *Zombieland* en een hoop andere pastiches. Maar *Tucker & Dale vs evil* heeft een trommel spitsvondigheden - in het schemerlicht met een dienblad strompelen heeft verdomd veel van een zombiepjas weg - en is tegelijk een geestig spelletje zoek-je-klassiekers. Een beetje sneu dus dat de film maar moeilijk de weg naar de bioscopen kon vinden. (kdg)

LES EPOPEES AUTHENTIQUES

Twin Pics
★★★★☆

Net als haar collega Agnès Varda, houdt de Brusselse filmmaakster Anne Lévy-Morelle niet van het etiket 'documentaire'. Het klinkt te onderrichtend. Haar *'épopées authentiques'* moeten eerst het hart, dan pas het brein aanspreken. Meer film dan docu, zo duidt de Brusselse de titel van deze box

met drie van haar werken. Altijd leuk, zo'n eigengereide benadering. Maar de manierismen in *Sur la pointe du coeur* (2002) en *Manneken pis, l'enfant qui pleut* (2008) werken enerverend. Voor de eerste film grijpt Lévy-Morelle meer dan goed is terug naar de metafoor van een ziekenhuis als poort. De tweede kreunt onder een infantiele commentaarstem, is harkerig geënsceneerd en bulkt van de veralgemeningen over Brusselaars.

De oudste van het trio houdt wel stand. *Le rêve de Gabriel* (1998) is een mooi gestoffeerd verhaal over een welgestelde Brusselse ingenieur die have en goed naar Chili verhuisde, berooid werd, maar desondanks gelukkig was. Een aanmoediging om even de veilige paden te verlaten. (kdg)

GAMES

EARTH DEFENSE FORCE: INSECT ARMAGEDDON

PS3, ook op Xbox 360
★★★★☆

In Japan heeft de reeks *Earth Defense Force* een beperkte, maar trouwe fanbasis verworven. Het draait daarin allemaal om hyperkinetische actie: je spelpersonage gaat, al dan niet bijgestaan door computergestuurde medestanders of andere spelers, golf na golf van vijanden te lijf met een niet-aflatende stroom kogels of andere offensieve hardware. Enig verhaal en tot op zekere hoogte ook tactiek zijn ondergeschikt aan frenetieke vuurgevechten op grote schaal. Onder een pompende soundtrack loopt de ene confron-

tatie over in de volgende, terwijl je onderweg zoveel mogelijk upgrades oppikt die je vooral meer slagkracht opleveren.

In deze game is het meer van dat. Het enige verschil is dat de fictieve stad New Detroit hier niet door een vijandelijk leger overspoeld wordt, maar door buitenmaatse tot echt gigantische insecten. Met de horden manshoge bestjes heb je weinig moeite, maar voor hun *supersized* neefjes spaar je liever wat raketten of ander zwaar kaliber op.

De game moet het niet van zijn originaliteit of diepgang hebben. De spelmechanismen zijn tot op het bot gestroomlijnd. Maar er valt wel iets te zeggen voor de instant bevrediging die deze prentielloze en instapklare digitale afreageerkick biedt. (rap)

SNIPER: GHOST WARRIOR

PS3
★★★★☆

Op papier lijkt *Sniper: Ghost warrior* een goed idee. Scherp-schutters hebben een verwarrend coole uitstraling. Is het de mythe van de hooggespecialiseerde sololof of de tegelijk heel persoonlijke en heel afstandelijke manier waarmee ze hun slachtoffers uitschakelen? Boeiend materiaal voor een game. Maar helaas is *Sniper: Ghost warrior* geen goede game.

Vorig jaar al verscheen deze titel voor de Xbox 360-console en pc. Tot op zekere hoogte werd er een overtuigend gevoel gecreëerd van goed gecamoufleerd en geduldig rondsluipen in een weelderige tropische omgeving. Het was ook heel bevredigend om rekening houdend met afstand, windsterkte en de eigen ademhaling je nietsvermoedende doelwit een kilometer verderop een kogel door de kop te jagen (geen nood, je slachtoffers hebben een genocide op hun palmares). Helaas zonden die momenten van bevrediging te snel en te vaak weg in een smurrie van willekeur, technische slordigheden en vooral van vijanden die je met inferieur wapentuig van mijlenver raakten. Je zou verwachten dat een jaar later in deze PS3-versie alle luidkeels aangeklaagde fouten werden weggewerkt. Niet dus. (rap)